

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **L. J. M. R. M.**, nar. X., štátny občan Konžskej demokratickej republiky, t. č. miesto pobytu Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpený Mgr. D. K., S., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trnava**, Športová 10, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BA-TT-AV-8-41/2010 zo dňa 16. augusta 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/8/2010-45 zo dňa 12. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 44Sp/8/2010-45 zo dňa 12. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie č. p. UHCP-BA-TT-AV-8-41/2010 zo dňa 16. augusta 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. od 18.8.2010 do 13.2.2011 z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracoval s príslušnými orgánmi a zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky v Prahe mu nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 17.8.2010.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, rozhodnutím o predĺžení lehoty zaistenia nedošlo u navrhovateľa k pozbaveniu osobnej slobody podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odporca teda rozhodol v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že skutočnosť, že lehota zaistenia musela byť predĺžená, súd považuje za dôvodnú, keďže menovaný nespolupracuje s orgánmi polície, odmieta vyplniť dotazník v rodnom jazyku a vyplniť aj žiadosť podľa požiadavky zastupiteľského orgánu a M. tým možnosť skorého vydania náhradného cestovného dokladu. Predĺženie lehoty zaistenia súvisí so sťažnou lustráciou jeho osoby veľvyslanectvom príslušnej krajiny.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie. Uviedol, že s rozhodnutím nesúhlasí a má za to, že je nesprávne a v rozpore s ustanovením § 205 ods. 2 OSP, a to konkrétne s písmenami d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v odvolaní uviedol, že nesúhlasí s rozhodnutím odporcu, že sa neoprávnene zdržuje na území Slovenskej republiky, s rozhodnutím o jeho administratívnom vyhostení a s následným zaistením a predĺžením jeho zaistenia za účelom výkonu administratívneho vyhostenia.

Navrhovateľ si nie je vedomý toho, že by svojim konaním nejakým spôsobom M. činnosť správneho orgánu a prispel tak k márnemu uplynutiu 180 dňovej lehoty, nesúhlasí s rozhodnutím súdu v nesprávnom posúdení otázky prístupu správneho orgánu k jeho vyhosteniu a zabezpečeniu potrebných dokladov na vyhostenie. Podľa názoru navrhovateľa odporca nevykonal všetky potrebné úkony v prípade jeho vyhostenia, nepristupoval k jeho realizácii s primeranou snahou, nevynaložil dostatočné úsilie na to, aby k samotnému vyhosteniu skutočne došlo. To, že zo strany zastupiteľského úradu doposiaľ nebol vydaný náhradný cestovný doklad, nie je vinou navrhovateľa.

Podľa navrhovateľa by odporca nemal aplikovať ustanovenia o predĺžení zaistovacej lehoty, ktoré takýmto zásadným spôsobom zasahuje do navrhovateľovej osobnej slobody, bez riadneho odôvodnenia s uvedením konkrétnych dôvodov. Už prvé zaistenie na dobu 180 dní bolo závažným zásahom do jeho osobnej slobody. Správny orgán by mal k predĺženiu zaistenia pristupovať s náležitou starostlivosťou a len v naozaj odôvodnených prípadoch. Podľa názoru navrhovateľa tomu však konanie správneho orgánu nezodpovedá, a je preto zásahom do práv navrhovateľa priznaných Ústavou Slovenskej republiky ako aj medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Navrhovateľ sa ďalej vyjadril, že nesúhlasí s vyjadrením odporcu týkajúcim sa jeho minulej trestnej činnosti, z čoho odporca vyvodil záver, že by navrhovateľ mohol byť pre Slovenskú republiku nebezpečný.

Administratívne vyhostenie považuje navrhovateľ za zásah do súkromného a rodinného života, nakoľko žil viac ako 20 rokov v Európe. Navrhovateľ neporušil sám z vlastnej vôle ustanovenie zákona o pobyte cudzincov, keďže na územie Slovenskej

republiky neprišiel z vlastnej vôle, ale bol eskortovaný pre účely výkonu trestu v čase, keď mal trvalý pobyt na území Švédska.

Navrhovateľ ďalej namietal, že krajský súd nezobral do úvahy a nevysporiadal sa ani s argumentom právneho zástupcu navrhovateľa týkajúceho sa konania o udelení azylu na území Slovenskej republiky, ktoré naďalej prebieha.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s argumentáciu v rozhodnutí odporcu ako aj v rozsudku krajského súdu, že sa nachádza na území Slovenskej republiky nelegálne. Ako žiadateľ o azyl je oprávnený počas konania o udelení azylu zdržovať sa na území Slovenskej republiky a má právo byť umiestnený v pobytovom tábore alebo sa mu po splnení zákonných podmienok umožní pobyt mimo pobytového tábora.

Aplikácia ustanovenia § 62 zákona o pobyte cudzincov by mala byť v súlade s princípom proporcionality a pri rozhodovaní o predĺžení lehôt zaistenia by mal správny orgán dbať na to, aby lehota zaistenia bola minimálna, a aby nedochádzalo k predlžovaniu lehoty v prípadoch, kde neexistuje perspektíva vyhostenia a kde sa k procesu vyhostenia nepristupuje s riadnym úsilím zo strany štátnych orgánov.

Navrhovateľ sa domnieval, že jednorazové predĺženie lehoty zaistenia o ďalších 6 mesiacov je nezákonné, pretože je v rozpore z cieľom novely zákona a s európskou smernicou. Odporca by pri rozhodovaní o predĺžení lehoty zaistenia mal vziať do úvahy skutočnosť, že navrhovateľa na dobu 12 mesiacov zbavuje osobnej slobody pričom nie je vo výkone trestu ani vo väzbe, a robí tak z dôvodov, ktoré sú úplne mimo jeho kontrolu, pretože nevydanie náhradného cestovného dokladu zo strany príslušného zastupiteľského úradu, resp. dĺžku zabezpečenia náhradného dokladu nemôže sám ovplyvniť.

Navrhovateľ mal za to, že predĺženie lehoty zaistenia o ďalších šesť mesiacov je v rozpore so zákonom a pôvodná šesťmesačná lehota zaistenia bola lehotou dostatočnou k tomu, aby správny orgán vykonal všetky potrebné úkony k zabezpečeniu jeho vycestovania.

Navrhovateľ na základe uvedených skutočností považoval zaistenie za nedôvodné, neopodstatnené a nezákonné a preto žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie odporcu ruší a vec vracia na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že správny orgán vykonal a neustále vykonáva všetky potrebné úkony k zabezpečeniu vyhostenia cudzinca z územia Slovenskej republiky a má za to, že rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia je v súlade so zákonom.

Navrhovateľ nebol vyhostený za nelegálny pobyt na území Slovenskej republiky a je pravdou, že z vlastnej vôle nevstúpil na územie Slovenskej republiky, pretože bol eskortovaný, bol však na území Slovenskej republiky právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia. Spáchaním trestného činu spôsobil škodu veľkého rozsahu a to, že uplynulo od spáchania trestného činu už desať rokov a administratívne vyhostenie bolo realizované až teraz je len dôsledkom toho, že sa úspešne vyhýbal nástupu výkonu trestu až do doby jeho vydania na základe európskeho zatýkacieho rozkazu z Belgického kráľovstva, kde si odpykával trest za inú trestnú činnosť.

Pobyt v Švédsku mu bol zrušený, preto nebolo možné jeho vyhostenie do Švédskeho kráľovstva. Po rozvode v roku 2005 sa už nestýkal so svojimi deťmi, ani ich finančne nepodporoval.

K rozhodnutiu o administratívnom vyhostení sa nevyjadril, nakoľko nie je predmetom tohto konania. K problematike zaistenia uviedol, že o zaistení už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom, ktorým bolo zaistenie potvrdené. Vzhľadom k tomu, že predmetom tohto skúmania nie je konanie o administratívnom vyhostení ani konanie o azyle, tieto námietky považuje odporca za irelevantné. Konanie o udelení azylu nie je zaistením cudzinca dotknuté.

Odporca kategoricky nesúhlasil s námietkami navrhovateľa, že k procesu vyhostenia nepristupuje s riadnym úsilím a svojvoľne predĺžil lehotu zaistenia cudzinca, pričom jednorazovým predĺžením lehoty zaistenia o 6 mesiacov, t. j. od 18.8.2010 do 13.2.2011 de facto rozhodlo o tom, že zaistenie žalobcu nebude 6 mesiacov preskúmať. Uviedol, že cudzinca zaisťuje vždy len na čas nevyhnutne potrebný, uvedenie konkrétnej lehoty predĺženia zaistenia v rozhodnutí je záväzná len v prípade nutnosti ďalšieho predĺženia lehoty, pričom celkové predĺženie lehoty zaistenia nesmie prekročiť 12 mesiacov. Náhradné cestovné doklady pre cudzincov vybavujú zastupiteľské úrady ich domovských štátov. Žiadosti podáva Oddelenie cudzineckej polície Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej len OCP ÚPZC M.), priamo na zastupiteľských úradoch jednotlivých štátov resp. prostredníctvom Konzulárneho odboru Ministerstva zahraničných vecí v Bratislave, nie je však v jeho kompetencii ovplyvniť dĺžku lehoty vybavenia dokladov. Lehotu vybavenia môže podstatne ovplyvniť cudzinec tým, že dôsledne spolupracuje s orgánmi príslušnými na vybavenie uvedených dokladov. OCP ÚPZC M. naďalej koná vo veci vybavenia cestovného dokladu navrhovateľovi, avšak v tejto veci nemožno hovoriť o dostatočnej spolupráci z jeho strany.

S námietkami navrhovateľa teda odporca jednoznačne nesúhlasí a ďalej uviedol, že šetrením zistil, že OCP ÚPZC M., ktorý ako jediný v SR koná vo veciach náhradných cestovných dokladov, požiadalo dňa 22.02.2010 Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí SR o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre pána M., na základe daktyloskopických odtlačkov a fotografie cudzinca, nakoľko dotazník v rodnom jazyku menovaný odmietol vyplniť. Dňa 15.06.2010 OCP ÚPZC M. obdržalo verbálnu nótu Zastupiteľského úradu Konžskej demokratickej republiky v Prahe so žiadosťou o doplnenie žiadosti o identifikačný doklad, ktorý však OCP ÚPZC M. nemalo od cudzinca k dispozícii. Cudzinec počas pobytu v ÚPZC M. uviedol, že mal udelený pobyt na

území Švédskeho kráľovstva, avšak počas výkonu trestu odňatia slobody, ktorý štátny príslušník Konga vykonal na území SR, mu tento pobyt zanikol. Na základe týchto skutočností právny zástupca cudzinca požiadal Veľvyslanectvo Švédskeho kráľovstva o opätovné udelenia pobytu a veľvyslanectvo požiadalo o eskortu cudzinca do Viedne. Jedná sa o zaisteného cudzinca, preto OCP ÚPZC M. požiadalo rakúsku stranu o spoluprácu (zabezpečenie policajného prevozu) v rámci readmisnej dohody, avšak rakúska strana požiadavku zamietla z dôvodu nedostatku právnych dôvodov. Vzhľadom k tomu, že menovaný dostatočne nespolupracoval (nevyplnil dotazník, nepredložil kópiu identifikačného dokladu), nebol prostredníctvom veľvyslanectva vystavený náhradný cestovný doklad, a preto nebolo možné zrealizovať vyhostenie p. M. do krajiny pôvodu do 17.08.2010, teda ešte v čase zaistenia v zmysle rozhodnutia č. p.: MV-UHCP-RHCP-TT-AV-8-9/2010. Dňa 29.11.2010 ÚPZC M. pod č. p.: UHCP-25/UPZC-M-2010-U zaslalo na OCP PZ Trnava informácie, že dňa 16.09.2010 bola na Ministerstvo zahraničných vecí SR v Bratislave odoslaná žiadosť o urgenciu vystavenia náhradného cestovného dokladu pre p. M. a dňa 25.11.2010 požiadal ÚPZC M. Konzulárny odbor MZV SR v Bratislave o doplnenie pôvodnej žiadosti zo dňa 22.02.2010 o sprostredkovanie vystavenia náhradného cestovného dokladu pre p. M. o zadováženie kópiu cestovného dokladu Konžskej demokratickej republiky č. 272015 vydaného na meno uvedeného cudzinca. To znamená, že Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M., oprávneného konať vo veci vybavovania náhradných cestovných dokladov pre cudzincov, sa podarilo zadovážiť kópiu identifikačného dokladu p. M., ktorú Zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky v Prahe požadoval pre vybavenie náhradného cestovného dokladu, a ktorý je nevyhnutný pre realizáciu výkonu administratívneho vyhostenia cudzinca z územia SR. Odporca zdôraznil, že tieto nové skutočnosti nastali až v čase predĺženej lehoty zaistenia cudzinca a správny orgán naďalej koná vo veci výkonu jeho administratívneho vyhostenia, preto kategoricky odmieta tvrdenia navrhovateľa, že správny orgán nevykonal všetky potrebné úkony v prípade jeho vyhostenia, že nepristupoval k jeho realizácii s primeranou snahou a nevynaložil dostatočné úsilie na to, aby k samotnému vyhosteniu skutočne došlo. Práve naopak, správny orgán k predĺženiu zaistenia pristúpil s náležitou starostlivosťou a zaistenie ako aj predĺženie lehoty zaistenia navrhovateľa je zjavne odôvodneným prípadom.

Na záver odporca uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 5. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu vyplýva, že odporca vydal dňa 17.2.2010 pod č. p.: MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-8/2010 rozhodnutie, ktorým účastníka konania administratívne vyhostil a určil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu päť rokov, t. j. do 17.2.2015. Následne rozhodnutím č. p.: MV-UHCP-RHCP-BA-TT-AV-8-9/2010 rozhodol o zaistení navrhovateľa v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Tým istým rozhodnutím bol navrhovateľ umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov M. (ďalej len ÚPZC M.). 16. augusta 2010 vydal odporca rozhodnutie č. p.: UHCP-BA-TT-AV-8-41/2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. od 18.8.2010 do 13.2.2011 a uviedol, že navrhovateľ zostáva umiestnený v ÚPZC M..

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie č. p. UHCP-BA-TT-AV-8-41/2010 zo dňa 16. augusta 2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 o pobyte cudzincov predĺžil lehotu zaistenia o šesť mesiacov, t. j. od 18.8.2010 do 13.2.2011.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom

v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o predĺžení lehoty zaistenia v zmysle § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov je splnenie podmienky, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia cudzinca mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety alebo splnenie podmienky, že cudzinec dostatočne nespolupracuje.

Odporca svoje rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia zdôvodnil tým, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia účastníka konania z územia Slovenskej republiky možno predpokladať, že sa tento predĺži, nakoľko cudzinec dostatočne nespolupracuje s príslušnými orgánmi a zastupiteľský úrad Konžskej demokratickej republiky v Prahe mu nevydal náhradný cestovný doklad počas doby jeho zaistenia a to v lehote do 17.8.2010.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odporca uviedol, že OCP ÚPZC M. požiadalo dňa 22.2.2010 Konzulárny odbor Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky o sprostredkovanie žiadosti o vystavenie náhradného cestovného dokladu pre cudzinca, na základe daktyloskopických odtlačkov a fotografie cudzinca, pretože dotazník v rodnom

jazyku účastník konania odmietol vyplniť. Dňa 15.6.2010 obdržalo OCP ÚPZC M. verbálnu nótu Zastupiteľského úradu Konžskej demokratickej republiky v Prahe so žiadosťou o doplnenie žiadosti o identifikačný doklad, ktoré OCP ÚPZC M. doteraz od účastníka konania nemá k dispozícii. Jestvuje predpoklad, že náhradný cestovný doklad pre účastníka konania nebude reálne vystavený počas jeho zaistenia v lehote do 17.8.2010.

Odporca skonštatoval, že účastník konania po jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC M. nespocoľpracoval s pracovníkmi ÚPZC M. na úkonoch potrebných pre vystavenie náhradného cestovného dokladu, odmieta vyplniť dotazník v rodnom jazyku a doplniť žiadosť v zmysle požiadavky Zastupiteľského úradu Konžskej demokratickej republiky v Prahe, čo je predpokladom na vystavenie náhradného cestovného dokladu.

Správny orgán skúmal aj účel zaistenia a prišiel k záveru, že tento účel nezanikol a účastník konania nespĺňa podmienky prepustenia z dôvodu, že nie je držiteľom platného cestovného dokladu, ktorý je potrebný na jeho vycestovanie z územia Slovenskej republiky.

Na základe týchto skutočností správny orgán dospel k záveru, že sú dostatočne splnené podmienky uvedené v § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s názorom krajského súdu, že predĺženie lehoty zaistenia v prípade navrhovateľa je dôvodné, keďže menovaný nespocoľpracuje s orgánmi polície, odmieta vyplniť dotazník v rodnom jazyku a vyplniť žiadosť podľa požiadavky zastupiteľského orgánu a M. tým možnosť skorého vydania náhradného cestovného dokladu.

Námietku týkajúcu sa konania o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za irelevantnú, nakoľko v súlade so zákonom o pobyte cudzincov skutočnosť, že navrhovateľ požiadal o azyl v čase kedy bol cudzinec zaistený, nie je v zmysle § 62 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov dôvodom na prepustenie zaisteného cudzinca a konanie o udelení azylu alebo doplnkovej ochrany nie je zaistením dotknuté.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o predĺžení lehoty zaistenia, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 5. apríla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová